

Mala predica.

Skoz pèrstice nitka mi teci lepó,
Pripravna da bodeš za platno tenkó!
Muditi me mucka ti — dato le veš —
Pri delu težavnem nikakor ne smeš;
Ne méni, da lehkomisleče ko ti
Bi déklice bilo, ki ima skerbi,
Katero čedalje je večje in večje,
Kateremu leto čuj! — séd mo že
teče.
Skoz pèrstice nitka mi teci lepó!
Pripravna da bodeš za platno tenkó!

Minoli so časi, ko vedno skakljala
Okoli sem s tabo in tebi igrala.
Ko človek postane bolj moder in star
Za šale enake mu prav nič ni mar.
Ne bodi priliznjena! — pojdi mi
v kraj,
Saj znaš tudi presti, pa predi sedaj.
Skoz pèrstice nitka — nu, to je
lepó —
Porédna utergala se je celó! —

Oj, to je neugodno! — ne vém kaj početi,
In menda nezdravo je zmiraj sedeti —
Dà, dà, vže začenja boleti me glava,
Kakó bi prilegla se meni dobrava!
Saj vendar sem mlada, le šest imam let,
In babica pravi, da moj je ves svet — —
O venkaj, le venkaj iz sobe me vleče
Tje, kamor me vabijo rože dišeče,
Kjer mladi škerjanci sedaj žvergolé,
Metulji se sučejo, hrošči berné.
Tam, mucka, se bodem vesela igrala
In s tabo okoli za stavo skakljala;
Podvizaj se — teci — če ne ti vbežim,
Le urno, urnejše, poglej, jaz hitim.
Ti nitka uboga pa spančkaj sladkó,
Tak dolgo, da — drug spet probudil te bo!

Lujiza Pesjakova.

Smokva.

Košato drevo smokvino
Je mnogo let zeleno b'lo;
So v njemu pele tičice
Zobale sladke smokvice.

Pa huda burja siloma
Mu veje je razčésnila;
Zdaj tički urno izferčé
Nazaj pa več — ne prileté.

Tud' nas poznajo v sreči vsi
Prijatli sladkoustneži,
Se z našo srečo raztekó
V pomoč nazaj ne pridejo.

P. Gros.